

Hoofdstuk 5

Per Ongeluk Neergeschoten

1923 - 1924

WILLIAM BRANHAM besteedde zijn 14^e zomer - 1923 – eraan, om zijn vader te helpen om de tuin te onderhouden en op de akker te werken. Charles had twee paarden op het terrein – een oud ploegpaard, dat van hem was, en een geleend jonger paard van meneer Wathen. Sinds hij twee eenscharige Moldboardploegen had, werkte Charles altijd met beide ploegen tegelijk. In juni waren Billy en zijn vader aan het ploegen tussen rijen maïs, toen de paarden begonnen te snuiven en nerveus met hun voeten begonnen te stampen. Billy worstelde ermee om zijn paard tussen de rijen te houden, zodat de Moldboardploeg niet de maisstengels in zou slingeren. Hij schreeuwde: “Papa, wat is er met dit paard aan de hand?”

Charles’ paard was ook al aan de dans. Hij stopte, depte zijn voorhoofd af met zijn rood-wit geblokte zakdoek, en bestudeerde de horizon. “Zoon, er is storm op komst.”

Billy tuurde naar de helderblauwe lucht. “Storm? Ik zie geen storm, papa.”

“Zoon, je begrijpt het niet. God heeft deze paarden een instinct gegeven. Zij kunnen die storm ver van tevoren ruiken. Ze begonnen weer te ploegen, maar kwamen niet verder dan nog twee rijen. Er doken donkere wolken op aan de horizon. Ze hadden net de tijd om de paarden terug naar de schuur te brengen, toen de bui losbarstte. Billy dacht nauwelijks na over God, want het onderwerp kwam zelden voor in de huiselijke conversatie; maar die dag dacht hij over Hem na, en hij vroeg zich af welke ander slimme instincten God in dieren zou mogen hebben gelegd. Nadenkend over al de wonderbaarlijke dingen die hij

onder de schepselen in de bossen had gezien, stelde Billy vast, dat God een behoorlijk knap iemand moest zijn.

Op een zaterdagmorgen vroeg Billy of hij die dag de stad in mocht gaan. Charles betaalde hem een dubbeltje, omdat hij hem de hele week had geholpen, met de woorden: “Geef het niet alles uit op één plaats, zoon.”

Met liften in Jeffersonville gerakend, ging Billy naar het huis van zijn neef, Jimmy Poole. Toen slenterden hij, Jimmy en Earnest Fisher de stad in, om hun geld te gaan besteden. Billy speelde met het dubbeltje in zijn zak terwijl hij voorliep. Hij voelde zich zo rijk. Eerst kocht hij een ijsje voor een penny. Nadat hij die had opgegeten, kocht en at hij er nòg twee. Toen ging hij Schimpff's Snoepwinkel binnen en lonkte naar de rijen glazen stopflessen, gevuld met hard suikergoed.

Afb. 3 Schimpff's Snoepwinkel in het centrum van Jeffersonville.

Billy was hier eerder geweest en wist waar hij het meest van hield. Hij betaalde twee cent voor een half pond ‘Red Hots’. Dat maakte dat hij precies een stuiver over had – net genoeg voor een dubbele voorstelling in Leo’s Theater.

Na urenlang te hebben gekeken naar Wild-west films, had

Billy fantasieën over ginds in het westen te wonen en een held te zijn op een boerderij van mensen uit de stad. Het toppunt van zijn jeugdige ambitie was om een echte cowboy te zijn, met leren beenkappen en laarzen en een hele grote maat hoed, en een onhandelbaar paard, waar niemand anders op kon rijden dan hij. Hij hoorde zijn vader dikwijls praten over hoe hij, toen hij jonger was, wilde paarden had getemd en op rodeo's was binnen gekomen van Kentucky tot Texas. Billy dacht: "O, tjonge, wanneer ik even een beetje ouder ben, dan zal ik naar het Westen gaan en een echte ruiter zijn.

Billy 'praktiseerde' met het oude ploegpaard. Wanneer hij en zijn vader een dag op de akker hadden doorgebracht, kwam Billy altijd vroeg naar huis om de karweitjes te doen. Hij leidde z'n oude knol naar achter de schuur naar een watertrog, die was vervaardigd uit een uitgehold stuk boomstam. Het paard plonsde z'n snuit door het olieachtige bovenlaagje, slokken water opzuigend, terwijl Billy het tuig afdeed en de schuur indroeg. Bijen zoemden boven de waterbak. Billy's jongere broers kwamen er omheen staan. Ze hadden de haren gepakt die uit manen en staart van het paard waren gekamd en hadden die tot een paardenharen 'slang' gevlochten, die ze in de trog lieten drijven. Als het drinken van het paard golven maakte, kabbelde de paardenharen 'slang' als een glibberige copperheadslang boven op het water.

Bill sleepte een zadel uit de schuur en slingerde het op de rug van het paard. Rond de waterbak groeiden een massa klitten. Billy verzamelde een handvol van de stekelige vruchten en stopte ze, voordat hij het stevig vastgespte, onder het zadel. Zijn broers gingen naast elkaar op de omheining zitten voor de show. Op de rug van het paard springend, porde Billy hem z'n hielen in de flanken, proberend om het te laten steigeren. Het arme oude paard, vermoeid van de hele dag werken, gromde alleen maar en draaide rond, waarbij zijn hoeven nauwelijks van de grond kwamen. Billy schudde heen en weer in het zadel, voorgevend dat zijn paard een vurige steigerend onhandelbaar

ros was. Hij schreeuwde: “Kijk naar me! Ik ben een cowboy!” terwijl hij het paard tegen z’n achterste sloeg met zijn strohoed. Al zijn broertjes lachten en klaptten in hun handen.

DIE HERFST, nadat de oogsten waren binnengehaald, bracht Billy meer en meer tijd door in de bossen, vissend en jagend met zijn wasbeerhond, Fritz. Billy hield van deze hond en pochte dat Fritz elk klimmend wezen de boom in kon jagen. Zelfs een stinkdier kon de trouw van zijn hond niet ontmoedigen. Fritz zou een stinkdier opjagen, een hoop takken in, en dan blaffend om de hoop heen lopen om dat stinkdier op de plek te houden. Als Billy erbij kwam, was alles wat hij had te doen: de hoop takken op te tillen en te zeggen: “Zoek ze, jongen!” Zonder aarzeling zou Fritz erin duiken en het stinkdier grijpen, zich niets aantrekkend van de afschuwelijke reuk die op hem werd gespreid. Natuurlijk liet zijn moeder merken, dat ze het niet eens was met deze praktijk.

Jagen en vissen werden meer dan een tijdverdrijf voor Billy; zijn uren in de bossen werden een schuilplaats voor de buitenwereld, een tussenperiode van vrede in een leven wat anders te zeer onder druk stond, door ondraaglijke omstandigheden. In het bos voelde Billy zich niet langer een verschoppeling. Hij voelde zich alsof hij deel was van het leven in de wildernis, deel van het ritme van de seizoenen, deel van de natuurlijke orde van het heelal. Hij voelde zich alsof hij erbij hoorde.

Hij begon verder van huis rond te dwalen en zo doende ontdekte hij ‘Tunnel Mill’, een landelijk gebied, 25 kilometer ten noordoosten van Jeffersonville bij Charlestown, Indiana. Het gebied had zijn naam te danken aan een merkwaardige graanmolen, die langs de ‘Fourteen Mile’- kreek stond. In begin 1800 was een man, die John Work heette, op zoek naar een goede plek om een molen te bouwen.

Het was niet gemakkelijk om de perfecte plek te vinden. Het water moest met voldoende snelheid en massa stromen, om het reusachtige waterrad van zijn molen zo veel mogelijk maanden

van het jaar te laten draaien.

Afb. 4 De Green's Mill watermolen, kort voordat hij in 1927 werd vernietigd .

John Work bemerkte dat bij één punt de Fourteen Mile-kreek zich bijna volledig rond een grote rotsheuvel slingerde, met tijdens die slinger een verval van ruim zeven meter.

Slim berekende hij, dat als hij zijn molen benedenstrooms van de heuvel bouwde en met dynamiet rechtstreeks door de rotsstijlte een tunnel groef naar de bovenstroomse kant, dat het steile verval in de tunnel àl de kracht zou opleveren, die zijn watterrad ooit nodig zou hebben.

De molen en de tunnel werden in 1820 voltooid, en zorgden ervoor dat de streek de passende naam Tunnel Mill ('*Tunnel Molen*') kreeg. Dertig jaar later verkocht John Works zoon de graanmolen aan Wilford Green, wiens familie hem sindsdien altijd in bedrijf had gehad. Dat is de reden waarom het gebied soms ook 'Greens Mill' werd genoemd door de plaatselijke bewoners.

Geïsoleerd van de beschaving, wemelde het in het Tunnel Mill gebied van vis, herten, opossums, stinkdieren, wasbeertjes, muskusratten, bevers, eekhoortjes, bomen, heuvels, rotsen,

stroompjes, rust en sereniteit – kort gezegd: alles wat Billy in het leven wenste.

Hij ging daar dikwijls heen, meerrijdend op de vrachtwagens die heen en weer reden tussen Charlestown en Jeffersonville.

Soms kon hij zijn twee makkers – Jimmy Poole en Sam Adair – overhalen om met hem mee te gaan.

Soms zou hij Edward en Henri meenemen. Gewoonlijk zouden ze slapen in een verlaten jachthut, en altijd zouden ze hun ontbijt regelrecht uit de kreek opvissen.

Afb. 5 De Fourteen Mile Creek bij Green's Mill.

Op één plek werd de Fourteen Mile Kreek drie meter diep en twaalf meter breed, een perfect zwemgat. Billy vereerde het met de naam 'Het Bever Gat'.

Hij nam een lange tros touw mee en bond hem aan een boomtak die ver over het water hing. Vanaf de oever zouden ze er dan met een wijde boog mee over de stroom zwieren en dan loslaten. Dat touw gaf de jongens ontelbare uren plezier.

Als hij niemand ertoe kon krijgen om met hem mee te gaan, lifte Billy alléén naar Tunnel Mill. Hij zou er dagen doorbrengen met jagen en vissen en het onderzoeken van het

ruige bosgebied. Tijdens één van die zwerftochten ontdekte hij ‘bij toeval’ zijn toekomstige schuilplaats. Rond de helling van een heuvel komend, bleek hij zich aan de voet van een kalksteen rotswand te bevinden. Onder hem liep de grond stijl naar beneden, een ravijn in van ongeveer 25 meter diep. Het hele gebied was zwaar bebost en lag bezaaid met grote rotsblokken van kalksteen, die van de bergkammen boven naar beneden waren gevallen. Billy hakte zich voorzichtig een weg langs de voet van de bergkam, toen hij aan zijn voeten een zestig centimeter breed gat opmerkte, bijna volledig verborgen door de dichte ondergroei. Eerst nam hij aan dat het een vossenhol moest zijn – een spleet tussen de rotsen die dieren beschutting gaf voor het weer. Maar een nadere inspectie liet hem zien, dat het de ingang was van een grot. Billy wrong zich, met zijn voeten vooruit, in de opening. Het gat ging ongeveer een meter naar beneden en van daar helde de bodem naar beneden en terug de heuvel in, totdat hij een nauwe doorgang vormde, die hoog genoeg was om hem er in te kunnen laten staan. De lucht was koel en vochtig. Billy ging een klein eindje op de tast verder de gang door, totdat hij bang werd. Wat als hij zou struikelen en in een put terecht komen? Hij durfde nu niet al te ver de duisternis in te gaan. Later zou hij terug komen, beter voorbereid.

De volgende maal dat Billy in het gebied was, bracht hij een paar kaarsen mee, zodat hij verder naar achteren op onderzoek zou kunnen gaan in zijn grot. Hij wrong zich door de opening en schuifelde de glibberige helling af naar de eerste plaats waar hij rechtop kon staan. De gang was hier maar ongeveer 45 centimeter breed.

Hoewel de muren ruwweg loodrecht waren, accentueerden de schaduwen, veroorzaakt door zijn flakkerende kaarslicht, de vele hoeken van het kalksteen interieur. De doorgang boog lichtelijk naar rechts en verbreedde zich een beetje. Hier waren de vloer en de zoldering beide redelijk vlak, alsof dit deel van de grot was gemaakt voor menselijke bewoning.

Er was zelfs een vlakke richel die uitstak uit één wand, die de juiste maat had voor een bed. Na nog eens drie-en-een-halve meter versmalde de gang zich weer; de vloer en de zoldering werden ongelijkmatig; de zoldering was volgestampt met hoe-kige brokken kalksteen, stevig als een wig ingeklemd, maar de indruk gevend dat ze op elk moment zouden kunnen vallen.

Voor hem verbreedde de grot zich tot een kleine kamer. In het midden van de kamer stond een tafel, die gevormd was uit één enkele massieve brok kalksteen. De tafel was een rechthoekig blok, van ongeveer negentig centimeter hoog, negentig centimeter breed en één meter twintig lang. De bovenkant van de tafel leek merkwaardig vlak en waterpas, en de vier hoeken leken volmaakt recht. Maar het meest opmerkelijke ding in de kamer was een scherp, driekantig rotsblok, dat vanaf de zoldering naar beneden stak als een omgekeerde piramide.

Afb. 6
De gang versmalde zich weer.

Deze steen hing direct boven de tafel; de punt van de piramide in een positie gehouden van een aantal centimeters boven het oppervlak van de tafel.

Billy voelde zich ingenomen met zijn vondst. Het scheen een perfecte schuilplaats te zijn. Hij besloot haar niet aan zijn broers of zijn kameraden te laten zien. Dit zou zijn eigen speciale geheim zijn. Toen hij de grot verliet, camouflerde hij de

opening zo, dat niet een ander iemand te voet, of een jager, haar bij geval zou ontdekken.

DIT WAREN de betere tijden van zijn jeugd, de goede herinneringen – zwervend door de bossen, lopend onder de sterren, vissend voor z'n ontbijt, jagend voor z'n avondeten met z'n .22 geweer. Billy's scherpshutter-vaardigheid nam zo toe, dat hij eekhoortjes kon schieten op 45 meter afstand en ze elke keer precies tussen de ogen raken. In feite werd het een kwestie van sportiviteit voor hem, dat tenzij een eekhoorn zijn kant opkeek, hij de trekker niet zou overhalen. En met een jachtgeweer werd hij niet minder bedreven, hij kon welke te jagen vogel ook, midden in de vlucht gemakkelijk neerschieten.

Op een avond in de herfst van 1923 was de veertien jaar oude Billy te voet op weg naar huis met zijn neef Jimmy Poole. Die twee hadden die middag op vogels gejaagd, maar nu waren hun gedachten met andere dingen bezig: grappen makend, lachend, en elkaar aanstotend. Ongelukkigerwijs had Jimmy nage laten om zijn jachtgeweer te ontladen. Plotseling ging het geweer af, en reet van korte afstand Billy's benen open. Schreeuwend van pijn zakte Billy in elkaar.

Jimmy viel op zijn knieën en brabbelde: "Het spijt me, Billy, het spijt me zo erg. Het was per ongeluk. Het was niet mijn bedoeling om..." Toen keek hij nog eens goed naar de benen van zijn vriend. Jimmy's gezicht trok wit weg. "Billy, probeer niet te bewegen. Ik zal hulp gaan halen."

"Nee, laat me niet alleen," schreeuwde Billy. Maar Jimmy rende er al als een haas vandoor. Toen Billy naar zijn benen keek, huiverde hij toen hij zag dat ze bijna in tweeën waren geschoten. Hij liet zijn hoofd terug op de grond vallen en beefde van angst. "God, heb genade met mij," kreunde hij. "U weet dat ik nooit..." en toen stopte hij, proberend om iets goeds over zijn leven te bedenken, iets dat God zou mogen beïnvloeden om genade met hem te hebben. Het enige wat hij kon bedenken was: "God, heb genade met mij. U weet dat ik nooit overspel heb ge-

pleegd.”

Al gauw was Jimmy terug met een buurman, Frankie Eich, die Billy naar het Clark County Memorial Hospitaal reed. Billy gilte van de martelende pijnen, terwijl de verpleegsters grote stukken vlees met scharen afknipten en zo goed mogelijk de gapende wonden schoonmaakten. Meneer Eich hield Billy's hand vast. Toen de verpleegsters klaar waren, moesten ze Billy's vingers van meneer Eichs polsen loswringen. Een röntgenfoto toonde dat er hagel zo dicht bij beide kanten van de slagaders zat, dat één klein schrammetje de bloedvaten zou doorsnijden en veroorzaken dat Billy zou beginnen te bloeden. Dit waren de dagen dat er nog geen bloedtransfusies waren. Als Billy te veel bloed verloor, zou het fataal zijn.

Die nacht sliep Billy met tussenpozen, het ene moment alleen maar jammerend, op andere momenten kreunend van de pijn. Ergens na middernacht werd hij wakker door een spattend geluid. Onder langs zijn kapot gereten benen voelend, gleeed zijn hand in een poeltje bloed. Hij belde om de verpleegsters, maar het enige wat ze konden doen, was met handdoeken het bloed op te deppen en de verbandwindsels een beetje steviger te wikelen.

De volgende morgen reden de verpleegsters Billy de operatiekamer binnen en gaven ze hem ether om hem buiten kennis te brengen. Dr. Reeder deed wat hij kon om de schade te repareren, maar omdat Billy zo zwak was, dacht de dokter dat de jongen het niet zou halen. Behalve Billy's vader en moeder, stonden twee dames hem bij door deze beproeving: mevrouw Stewart, een vriend van de familie, en mevrouw Roeder, wier man administrateur was bij de plaatselijke autofabriek.

Billy sliep acht uur lang onder de narcose. Toen hij ten slotte zijn ogen opende, zag hij mevrouw Roeder naast zijn bed zitten, huilend, omdat hij zo dicht bij de dood was. Hij zakte weer in slaap en kwam in het volgende uur verschillende keren bij uit zijn bewusteloosheid. Toen gebeurde er iets – iets als een droom, maar levendiger dan een droom: helder als vensterglas,

alsof hij er echt wás... en in dit bewustzijn voelde hij dat hij aan het vallen was – naar beneden vallend door wolkenflarden, een duistere eeuwigheid in, verder, verder, verder... Er scheen geen fundament te zijn voor zijn wereld, niets om zijn val te stoppen. Hij schreeuwde: “Papa!” Het woord leek dof en levenloos. “Mama!” schreeuwde hij. “Mama!” Zijn moeder was er niet. “God!” riep hij, “vang mij!” Zijn erbarmelijke kreten klonken hol in de uitgestrekte leegte. Was de duisternis oneindig? Was hij de sferen van de aarde voorbij gegaan; buiten het bereik van God? Misschien zou hij op deze manier voor altijd blijven vallen. Angst greep hem aan.

Toen, zwakjes, hoe zwak ook, hoorde hij geluiden – spookachtige klagende geluiden. Naarmate hij viel, werden de geluiden luider, totdat ze overal om hem heen waren – gekreun en gegrom. Nu verschenen er gezichten in de duisternis, vrouwengezichten, afschuwwekkende gezichten met groene kankerswieren rond hun ogen en verwrongen monden, kreunend: “Uh... uh... uh... uh...”

Billy schreeuwde het uit: “O God, heb genade met mij! Heb genade! Als U me alleen maar terug laat keren en laat leven, beloof ik U dat ik een goede jongen zal zijn!”

In een oogwenk was hij terug in de ziekenhuiskamer, zijn wazig gezichtsvermogen gefocust op de donkere, diepliggende ogen van zijn moeder. Haar gezicht klaarde op en ze omhelsde haar zoon, huilend: “O, Billy, Billy, we dachten dat je dood was. Dank God, je bent in leven!”

In leven, ja – maar náuwelijks. Er was geen penicilline voorhanden in die dagen, en de rauwe wonden waren brandend rood van de infectie. Zijn verblijf in het ziekenhuis beliep al weken. De Branhams hadden geen geld voor ziekenhuisrekeningen, dus zette mevr. Roeder een liefdadigheidsactie op touw vanwege Billy. Verdeeld over haar kerkelijke hulporganisatie, de Vrijmetselaars, de Ku Klux Klan en persoonlijke giften, werden alle medische onkosten uiteindelijk volledig betaald.

Tenslotte zeiden de doktoren dat Billy genoeg was opgeknaapt om naar huis te gaan. Ongelukkigerwijs was zijn beproeving nog bij lange na niet voorbij. Thuis was hij nog steeds aan bed gekluisterd. Maanden gingen voorbij en zijn benen werden helemaal niets beter. Billy woelde vele donkere en pijnlijke uren lang op zijn stromatras, denkend over die vreemde ervaring waar hij in zo'n dreigende duisternis weggezonden was. Het leek zo werkelijk, zo levendig. Waar was hij geweest? De doktoren hadden hem later verteld over zijn lichamelijke toestand op dat moment – zijn polsslagen was voortdurend minder geworden, zodat ze er zeker van waren, dat hij stervende was. Billy vroeg zich af of hij bezig was geweest neer te storten in de hel? Het baarde hem zorgen. Hij dacht: “O, laat het zijn, dat ik nooit naar een dergelijke plaats ga; laat het zijn, dat geen ander menselijk wezen ooit naar een dergelijke plaats zal hebben te gaan.” Dan dacht hij eraan, wat hij God had beloofd – Als U mij slechts laat leven, dan beloof ik dat ik een goede jongen zal zijn.” Wat betekende het om ‘een goede jongen te zijn’? En wie was God hoe dan ook? De hele ervaring was hem een raadsel.

Terwijl de koude winter opwarmde tot het voorjaar van 1924, werd het duidelijk dat het met Billy's wonden slechter ging, niet beter. Zijn kuiten waren tot twee keer hun normale dikte opgezwollen en waren naar boven toe, naar zijn dijnen, dubbel zo dik, waardoor hij zijn benen niet kon strekken.

Dr. Reeder stelde de diagnose: bloedvergiftiging, veroorzaakt door de rommel die was achtergebleven in zijn wonden.

Opnieuw was Billy's leven in gevaar. De dokter raadde aan om beide benen vanaf de heupen te amputeren. Billy kon de gedachte niet verdragen dat hij zijn benen zou kwijtraken. Hoe zou hij dan kunnen jagen en door de bossen zwerven? Hij zou evengoed dood mogen zijn. Met absolute vastbeslotenheid weigerde hij om zijn benen te laten amputeren, onder tranen bracht hij eruit: “Nee, dokter – doe het maar wat hoger; zet ze hierboven af - en hij trok met zijn hand een streep over zijn hals.”

“Er is een kans dat je het zult halen, zelfs al amputeren we

niet,” antwoordde Dr. Reeder. “We zouden het open kunnen maken en proberen om het materiaal wat er niet thuis hoort uit de wonden te halen. Het is een kleine kans, maar het zou mogen werken.”

Dat was een kleine kans die Billy bereid was te wagen. Dus, zeven maanden na dit ongeluk met het jachtgeweer, lag Billy opnieuw op een operatietafel. Dr. Reeder en Dr. Pearl, een specialist uit Louisville, maakten zijn wonden weer open, doorzochten zorgvuldig het vlees, er stukken vette jachtkleding uit halend, plekken van jachtgeweer proppen, en zoveel hagel als ze maar konden vinden. Toen hechtten ze de gedichte insnijdingen en hoopten er het beste van.

Billy sliep vele uren onder de narcose.

Weer bij kennis komend, in het heldere licht van het bewustzijn, had Billy nóg een treffende ervaring, in elk opzicht even levendig en werkelijk als de vorige, maar heel anders. Deze keer wist hij dat hij klaarwakker was, omdat hij in het ziekenhuisbed lag en rechtstreeks naar zijn vader keek.

De ziekenhuiskamer vervaagde en plotseling scheen hij ginds in het Westen te staan op een prairie. Cactussen en graspollen groeiden in alle richtingen tot helemaal aan de horizon. Een reusachtig gouden kruis hing aan de hemel voor hem, gloeiend als de zon en lichtstralen verspreidend. Terwijl Billy zijn handen ophief in de richting van dat symbool, schenen enige van die lichtstralen direct in zijn borst te stromen. Toen was de ervaring voorbij en vond Billy zichzelf terug in de ziekenhuiskamer, kijkend naar zijn vader.

De operatie was een succes.

* * *